

כ"ט מנחם אב ה'תשע"ט 23.8.19

מגזין מס' 542

ערב שבת פרשת ראה/ראש חודש אלול

קשר-שבועי מאת הרב יאיר כלב

ה"ה

החייב כספך

חותמת האדם האישית בסיפור חיינו...

בכל עת ובכל שעה, בידו של כל אדם ליצור תפנית מהותית, הפועלת שינוי לטובה בכל 'פינות' הוויתו עד לבלי הכר...

ואין הדבר תלוי אלא בו!

...שינוי אמיתי לטובה מתחיל רק משעה שבוחר אני להקים לעצמי מסגרת לימודית יחודית שכל ענינה הוא - 'חינוך עצמי'.

בבית ספר יחודי זה:

אני התלמיד, אני ההורים, אני המורה, אני המנהל ובעיקר: אני השרת...

לוח שיעורים

"לא רק קביעות בזמן אלא גם קביעות בנפש..." (אדמו"ר הזקן) - היינו שיש לקבוע עתים ללימוד התורה, ליצור 'דופק לימודי' קבוע, ביום ובשעה, עד אשר יגלה האדם כי, לאמיתו של דבר, התורה היא לחם חוקו ומזון הנפש...

שימו לב - שיעור חדש בירושלים: פרטים בעמוד הבא!

בימים האלה מקיים הרב כלב שיעור שבועי קבוע מידי יום חמישי בשעה 21:30 במושב חמד שבמרכז הארץ. השיעור משודר בזמן אמת בשידור חי באינטרנט, באתרנו: www.tanyaor.com.

הכניסה לישוב חמד בכביש (מס' 412) המוביל מבית דגן לאור יהודה, בכניסה למושב נוסעים ישר עד הכיכר, בכיכר שמאלה לרח' הזית – לקראת סוף הרחוב, לפני הכיכר הבאה - הזית 83 מצד שמאל. חניה בשפע מאחורי בית הכנסת שבהמשך שביל הכניסה לחצר. התכנסות כיבוד ושתייה קלה מ-20:45. לפרטים נוספים: שי גרציק 052-4-446-144.

ב"ה

שמעו ותחי נפשכם...

שיעור תניא

מידי יום שני בערב
מתקיים שיעור מרתק ב'ספר התניא'

עם
הרב יאיר כלב שי

מאווה בניצונים מנצחים ומעלה

השיעור מתקיים בסטודיו 'רישייפ' (reshape)
רחוב דרך החורש 90 רמות ב' בשעה 21:45 בדיוק,
משך זמן השיעור כשעה וחצי.
השיעור לנשים ולגברים
דמי השתתפות בהוצאות 20 שח
כיבוד קל במקום!

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

המלך בשדה - חודש אלול

הרחמים'. הארה זו של 'אלול באויר', יש בה נתינת כח אלוקית לכל הנותן לבו לנצל זמן יקר ומיוחד זה לשם התעוררות פנימית בתשובה ומעשים טובים. סימנה של התעוררות פנימית היא עשיית הדברים מתוך שמחה ותחושת התעלות הנולדות מהכרת התודה על עצם האפשרות הנתינת לכל יהודי באשר הוא, לנהל סיג ושיח אישי עם עצמות אור אין סוף המצוי עימו בימים אלה (בשדה -) בתוך חיי היום יום והשגרה.

"אני לדודי ודודי לי"

ומבאר אדמו"ר הזקן בספר 'ליקוטי תורה' אשר הארה עליונה זו בימי ההכנה לשנה החדשה (בחודש אלול כשהמלך בשדה), שמאירה עלינו דוקא בימות החול כאשר אנו

עסוקים וטרודים בענייני החולין שבתוך עולם שכמנהגו נוהג - נתינת כח היא בעבורנו לרומם עצמנו בימי הכנה אלו בכוחות עצמנו (בבחינת "אני לדודי") להתקרב לאבינו שבשמים. ולפי ערך השתדלותנו בזה מלמטה למעלה, כך ממש נזכה לחוש ביום הכיפורים (כשהמלך בהיכלו) את קדושת היום היורדת מלמעלה למטה (בבחינת "ודודי לי") על בני ישראל הדומים ביום הקדוש למלאכים - לבושים לבן, מופרשים בתכלית מענייני עולם הזה ומזוככים בצום ובתפילה.

ידוע משלו של אדמו"ר הזקן בעל התניא, לפיו נמשלת ההתגלות האלוקית בחודש אלול למלך היוצא אל השדה. כאשר ספון המלך בהיכל מלכותו, אין רשאים פשוטי העם להתראות עמו, כי אם המובחרים ואנשי המעלה בלבד. אולם שונה הדבר בתכלית שעה שהוא יוצא מהיכלו אל השדה ומתגלה אל המוני העם.

בשעת רצון זו יכולים גם פשוטי העם לגשת אל המלך ולשוחח עמו. אזי, באווירה בלתי רשמית, מקבל המלך בסבר פנים יפות את כל הבאים לקראתו ומראה לכל אחד פנים שוחקות.

ימי חודש אלול, המאסף לכל חודשי השנה, שונים במהותם ובאורתם מכל ימות השנה. בחודש

זה בו מתקרב הקב"ה, מלכו של עולם, אל כל אחד ואחד במעמדו ומצבו הוא, מוסרות המחיצות וניתן לשמוע את הכרוזים העליונים המכריזים תדיר "שובו אליי בני שובבים".

ימים אלה המסוגלים לעריכת חשבון נפש ו'מאזן' מסכם על כל ימות השנה העוברת, הם ימי הכנה והתעוררות לקראת השנה החדשה הבאה עלינו לטובה. ומבואר בפנימיות התורה שבימים אלה, אף שהם ימות החול, מאירה בהם הארה עליונה ביותר של "ג מידות

בעבודת התשובה של חודש אלול מודגשת מעלתן של ישראל שלמעלה מהתורה. מובן אם כן, שבחודש אלול צריכה להיות הדגשה יתירה (נוסף על העבודה עם עצמו, גם) על העבודה עם הזולת וכלל ישראל. גם כשצריך לוותר לפי שעה על השלימות הפרטית שלו לטובת הזולת. ובפרט שסוף כל סוף לא יחסר בשל כך מאומה בשלימות שלו, ואדרבה, על ידי פעולתו עם הזולת נעשים מוחו ולבו זכים אלף פעמים ככה.

(תורת מנחם' ה'תשמ"ט כרך ד')

הסיפור השבועי

רגע המפנה

מפיה בקעו זעקות שבר: "אוי לי! רבי! הצילו את בתי היחידה! אייכה, רבי? ברכני!". יללת בכי קורעת לב ליוותה את דבריה. בדמעות הפצירה: "אני אלמנה... גלמודה... בתי היחידה חולה מאוד... היא על סף מוות. רק הרבי יוכל להצילה. היכן הרבי?".

קול הלימוד גווע באחת. האברכים השפילו את מבטם: מי יכול להתעלם מתחנוניה של האומללה, המבקשת כי יורו לה מיהו הרבי. ועם זה, מי מסוגל להמרות את פי הרבי? מילאו אפוא פיהם מים, והותירו את דבריה תלויים בחלל.

ורבי משה עצמו – הוא הוסיף לשבת מול ספרו, שקוע בתלמודו, כאילו אינו רואה ואינו שומע דבר.

האשה מרת הנפש לא ויתרה. היא עברה בין הספסלים, פנתה אליהם זה אחר זה ודרשה במפגיע: "גלה לי מי הרבי! איפה הרבי! לא ארפה!". אך מאמציה עלו בתוהו. איש לא ההין לחשוף לפניה את רבי משה.

ואז מצאה עצמה האשה מול רבי משה עצמו. מעיניה נשקפו תהומות יגון, והיא בחנה בחטף את קלסתר פניו האצילות. זיק ניצת במבטה, והיא קראה בקול שבור: "זה אתה! אתה רבי משה! אתה הצדיק שבכוחו לתת חיים לבתי!".

יללותיה קרעו את הלבבות, אך רבי משה נותר דומם. פניו החתומות לא נעו. עיניו הוסיפו להינעץ בשורות הקטנות שלפניו.

"תן לי ברכה, רבי!", התחננה האשה. "אני אלמנה חסרת כול. אין לי דבר בעולמי מלבד בתי היחידה! עזור לי, רבי!".

כאן לא יכול היה רבי משה לשתוק עוד. דבריה פצעו

שמונה בנים הניח רבי מרדכי טברסקי, המגיד מצ'רנוביל, והללו נדרשו למלא את החלל העצום שהותיר אביהם הגדול בלכתו.

הבנים נענו לרחשי לב הציבור, התפזרו בערי הסביבה והקימו מרכזי חסידות בדרכו של אביהם. החצרות פרחו והיו למוקדי תורה וחסידות.

שונה מכולם היה הבן השני, רבי משה. הוא סירב לנהוג אדמו"רות, ופנה לחיי הסתגרות, הרחק מן ההמון. את הפונים אליו בבקשות ברכה דחה באומרו: "דיי בשבעה רועים. טרם סיימתי להשלים את עבודתי". עוד היה אומר: "וכי צדיק אני, שביכולתי לגזור והקב"ה יקיים?".

כשגברו הלחצים עקר עם משפחתו לעיירה הקטנה קורוסטישיב, במחוז ז'יטומיר שבאוקראינה, וחי שם חיי עוני. יהודים שבורי לב, המשוועים לישועה, נקשו על דלת ביתו יומם ולילה. ואולם רבי משה דבק בסירובו, ודחה כל ניסיון לראות בו כתובת למתן ברכות.

ובכל זאת, אישיותו הגדולה ודבקתו בעבודת ה' סחפו אליו קבוצה של אברכים מבקשי אמת. הללו נכרכו אחר דמותו, והשתכנו בבית מדרשו. גם שם חמק רבי משה מכל ניסיון להופכו למורה דרך, ונמנע מלהרביץ תורה ומלהורות דרך בעבודת ה'.

זה היה באחד מימי אלול. רוח התשובה אפפה את בית המדרש בקורוסטישיב. האברכים הצעירים עסקו במשנה מרץ בלימוד התורה, מתוך רצינות עמוקה. בפינה מרוחקת מהם ישב רבי משה, מכונס בהרהוריו, כמנסה שלא למשוך תשומת לב.

ופתאום נפתחה הדלת בתנופה. כרוח סערה נכנסה אל האולם אשה בוכיה, והתייצבה בטבורו של בית המדרש.

אחרי שבירך את האשה בברכת רפואה שלימה לבתה, החלו לצוץ מכל עבר פתקאות ברכה. האנשים אזרו אומץ וערמו את הפתקאות על שולחנו של רבי משה. בקשת ברכה לשידוך בעבור הבת; ישועה למשבר כלכלי; תפילה לשלום בית, לנחת מהילדים.

הרבה עיניים משתאות עקבו אחרי אצבעותיו של רבי משה, שהושטו בהיסוס לעבר ערימת הפתקאות. חרדת קודש שררה בבית המדרש, בשעה שרבי משה פתח פתק אחרי פתק, קרא את תוכנו, נאנח, ועבר לפתק הבא. הבעת כאב עלתה על פניו למקרא הפתקים.

"ריבונו של עולם", נשמעה לפתע לחישתו, "ואולי... אולי כל בריחתי והתבדלותי מן ההמון, לא היו אלא תחבולת היצר? אנא, סלח לי על חטאי זה!".

מאותו יום נהפכה קורוסטישיב למרכז תורה וחסידות, בהנהגת רבי משה, שאורו נתגלה לעין כול.

את ליבו. "ומה אעשה?", קרא נסער, "וכי חסרים כאן יהודים אחרים שיברכו את בתך? אם כולם יברכו, יכול אני להצטרף אליהם, ואולם אני אין בידי שום כח מיוחד לברך!".

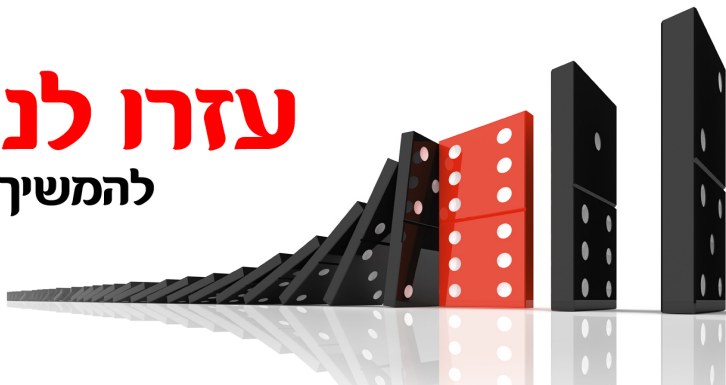
פיה של האשה נפער בתדהמה, ואז נפלו פניה בייאוש ובצער נורא, כמו השלימה עם רוע הגזירה. באין אומר ודברים הסתובבה על מקומה ופנתה לצאת מבית המדרש. רגע קודם שנעלמה בפתח, החזירה את פניה לעבר רבי משה ואמרה: "זכור נא, צדיק קדוש! התעלמותך משוועתי לא תימחל לך, לא בעולם הזה ולא בעולם הבא!".

פניו של רבי משה החווירו באחת. ידיו רעדו. "החזירו אותה!", הורה בשפל קול. "אינני רוצה לעמוד מולה למשפט בבית דין של מעלה!".

חשמל עבר בין הנוכחים. הכול הבינו שזו שעת מפנה. האם הבלתי ייאמן קורה?

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו,
להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

"זאת התורה אדם" (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב- 'נגלה') ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה- 'נסתר'). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי 'נגלה', ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת ראה

דרך הברכה ודרך הקללה

משה מעמיד לפני בני ישראל את הבחירה הבאה: דרך הברכה או דרך הקללה. באם ישמרו את מצוות ה' תבוא עליהם הברכה, ובאם לאו, תבוא עליהם הקללה. מועד אמירתם של נוסחי הברכה והקללה במילואם יהיה בפועל, לאחר שבני ישראל יחצו את הירדן ויגיעו אל הארץ המובטחת. מקום אמירתם: בעמק שבין הר גריזים (הר הברכה) לבין הר עיבל (הר הקללה).

ניתוח האלילים והכרתת כל דרכי עבודתם

עם כיבוש הארץ, חוזר משה ומזהיר, על בני ישראל להשמיד את כל מאפייני ואביזרי עבודת האלילים של העמים יושבי הארץ.

כמו כן מצווים בני ישראל לעבוד את ה' שלא כדרכי הגויים הזובחים ומקריבים לאליליהם בכל מקום העולה על רוחם. עבודת הקרבנות, מבהיר משה, תתבצע אך ורק במקום אשר יבחר ה' (תחילה במשכן, ומאוחר יותר בבית המקדש בירושלים).

עבודת ה' לאחר כיבוש בארץ.

באופן זמני, בתקופת כיבוש הארץ וחלוקתה (וכל עוד מתבצעת העבודה במשכן), ישנה האפשרות להקריב קרבנות מסויימים (נדבות ונדרים אישיים) גם בבמות, הם המזבחות המקומיים. אולם במזבחות אלו אין להקריב קרבנות המתחייבים מציווי התורה. ולכשיבנה המקדש,

ייאסרו הבמות כליל.

המקדש, בו יוקרבו הקרבנות (עולות, זבחים, תרומות, מעשרות מן היבולים, נדרים, נדבות ובכורות), יהיה המרכז הרוחני של העם ולשם יעלו בני ישראל לשמוח לפני ה'. אמנם שחיטת חולין, לשם אכילת בשר בלבד, שאינה באה כקרבן לה', יכולה להתקיים בכל מקום.

עוד מפרט משה את הדינים הבאים:

- אין להוסיף או לחסר על דברי התורה.

- אין לאכול בשר עם הדם.

- מעשרות ובכורות יש לאכול רק בירושלים.

- על העם להפריש מעשרות עבור הלוי (שאינו לו נחלה בארץ ומחייתו מהמעשרות).

איסורי ודיני עבודה זרה

ומוסיף משה כמה איסורים ודינים בנוגע לעבודה זרה:

- אין להקריב אדם ע"י שריפתו, כדרכי הגויים שגם את בניהם ואת בנותיהם שורפים הם באש לאליליהם.

- אין להאמין למציג עצמו כנביא ומצוה לעבוד עבודה זרה. אדם כזה הוא נביא שקר ויש להורגו.

- אדם המסית לעבודת אלילים, אין לרחם עליו ודינו מוות בסקילה. תחילה יסקלוהו העדים ולאחריהם כל העם.

- 'עיר הנידחת' - עיר שאנשים מתוכה הסיתו את כל יושביה לעבוד עבודה זרה. יש להרוג את כל הנידחים,

דין שמיטת כספים בשביעית

אחת לשבע שנים, בשנה בה נוהגת שמיטת הקרקעות, יש לקיים גם את מצות שמיטת כספים. (בשנה זו מתבטלים כל החובות).

בתוך כך מזהירה התורה מפני המנעות מלהלוות לקראת השנה השביעית בשל שמיטת החוב.

דיני עבד עברי

נתפס אדם בגניבה, ואין ביכולתו להשיבה (במקרה שכבר אינה בידו) או להשיב תמורתה בכסף או רכוש, אזי יימכר הוא עצמו לעבד על ידי בית הדין.

לאחר שש שנות עבודה, ישחררו אדונו בשנה השביעית. אין לשלחו חינום כי אם לתת בידו מענק שחרור.

אם העבד העברי מצידו אינו מעונין לצאת לחופשי, מביאו אדונו לבית הדין, שם נותנים את המרצע באוזנו ובדלת (כאות קלון על שבחר בעבדות לבשר ודם חלף שעבודו לה' בלבד), ויהיה לו לעבד עולם. ועל כל פנים, בבוא היובל (שנת החמישים – מועד כללי, שאינו קשור עם חישוב שנות עבודת העבד), יצא העבד לחירות.

בכור הבקר והצאן קודש לה'

כל בכור בעדר קודש הוא לה', ואין להשתמש בו לעבודה או לגזוז את צמרו לצרכי בעליו. נפל בו מום, מותר לשחטו בכל מקום ולאוכלו (אך כאמור יש להיזהר מאכילת הדם).

פירוט ענינים של שלושת הרגלים

שלוש פעמים בשנה (פסח, שבועות וסוכות), על כל הזכרים לעלות לרגל לירושלים ולהביא עימם קרבן לבית המקדש. ימים אלו הינם ימי שמחת חג.

חג הפסח: בני ישראל מצווים לחוג מידי שנה את חג הפסח, זכר ליציאת מצרים בחודש האביב. על בית הדין לעבר אחת לכמה שנים את השנה, על מנת שהחג יחול

לרכז את כל הרכוש לרחוב העיר ולהעלותו באש.

איסור מנהגי גויים ומאכלות אסורות

– עם ישראל, בהיותו עם סגולה קדוש לה', אסורים עליו מנהגי הגויים המקרחים ראשם ושורטים עצמם כאות אבל על המת.

כמו כן מקודשים ישראל לה' גם באכילתם, ועל כן אסורה עליהם אכילת בעלי חיים שאינם טהורים.

– סימני הבהמה והחיה המותרת באכילה: מפריסת פרסה, שוסעת שסע ומעלה גרה, כגון שור, כבש, עז, צבי ואייל.

– בהמות וחיות שחסר בהן אחד מסימנים אלו אסורות באכילה, כגון גמל, ארנבת, שפן וחזיר.

– סימני הטהרה ביצורי המים הם סנפיר וקשקשת.

– מרבית בעלי הכנף טהורים ומותרים באכילה. למעט המפורטים להלן ומיניהם: הנשר, הפרס, העזניה, הראה, האיה הדיה, העורב, בת היענה, התחמס, השחף, הנץ, הכוס, הינשוף, התנשמת, הקאת, הרחמה, השלך, החסידה, האנפה, הדוכיפת והעטלף.

– שרצי העוף וכן כל בעלי הכנף הקטנים הרוחשים על הארץ, אסורים באכילה.

– אסורה אכילת נבלה (בעל חי שהומת שלא בשחיטה כשרה כהלכה) ויש לתיתה לגר תושב או למכרה לאינו יהודי.

– אין לבשל גדי בחלב אמו (איסור אכילת בשר וחלב יחדיו).

דיני מעשר ראשון ושני

משה מרחיב בפרשתנו בענין ה'מעשר השני'. מעשר זה הנוהג בחלק מהשנים נאכל ע"י בעליו. עליו להביאו (או את המזון שירכוש בתמורתו) לירושלים ולאוכלו שם. בנוגע למעשרות הלוי, יש לחשב מידי שלוש שנים את מאזן התרומות והמעשרות ולהשלים את החסר.

תמיד באביב. בשנה מעוברת קובעים חודש אדר נוסף (אדר א' ואדר ב').

עיקרי החג הם: הקרבת קרבן הפסח בי"ד בניסן, איסור אכילת החמץ וביעורו כל משך שבעת ימי החג. במהלך ימי החג אוכלים מצות (עיקר חיוב אכילת מצה ביום החג הראשון). היום השביעי של החג (שביעי של פסח) הוא יום חג ואסורה בו המלאכה.

חג השבועות: ממחרת יומו הראשון של חג הפסח (משעה שקוצרים את העומר, הוא הקציר הראשון) סופרים שבעה שבועות (ארבעים ותשעה יום), וביום החמישים חוגגים בשמחה את חג השבועות יום אחד.

חג הסוכות: גם את חג הסוכות חוגגים בשמחה גדולה שבעה ימים, וזמנו בתקופת האסיף. מצות השמחה מודגשת ביותר בחג זה.

The screenshot shows the Tanya website interface. At the top, there's a navigation bar with links like 'Home', 'About', 'Contact', etc. Below that is a large video player showing a Torah lesson with a speaker. To the right of the video player is a calendar for the month of Tishrei 2018. Below the video player is a grid of smaller video thumbnails, each with a title and a play button. The website is in Hebrew and features a clean, professional design.

התחדשנו!

בוטאו לבקר
באתר המשודר
www.tanya.com

שמעניקים, גם הקב"ה מעניק

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

"הענק תעניק לו" (דברים טו, יג)

כאשר עבד עברי מסיים את ימי עבדותו ומשתחרר, חייב אדונו להעניק לו מתנות, כדברי הפסוק בפרשתנו: "הענק תעניק לו מצאנך ומגרנך ומיקבך". מדברי הרמב"ם משמע, שחובה זו היא בבחינת 'צדקה'. כלומר, מתן ה'הענקה' הוא נתינה נוספת על השכר שהאדון חייב לתת לעבד תמורת עבודתו.

ככל ענין בתורה, גם מצוה זו, נוסף על משמעותה הישירה, נושאת בתוכה גישה והוראת דרך אף בעבודת ה'. התורה מציבה לפנינו כלל האומר, שבמערכת היחסים בין מי שעומד בדרגה גבוהה יותר לבין מי שנמצא למטה ממנו, צריך העליון לתת לרעהו הרבה יותר ממה שמגיע לו לפי מעמדו הנוכחי.

חובת הרב

'אדון' ו'עבד', במשמעות רוחנית, יכולים להיות גם רב ותלמיד (והדמיון אינו סמלי בלבד, שכן מצאנו שתלמיד חייב לשמש את רבו כעבד את אדונו). תפקידו של המורה-הרב הוא להחדיר בתלמידו את חומר הלימוד שמתאים לערכו. זו חובתו כמורה, אף אם כרוך הדבר בעמל רב, ועליו ללמד עד שהתלמיד מבין את מה שהרב מלמדו.

לעומת זאת יש עניינים עמוקים, הנעלים לגמרי משכל התלמיד. אותם אין הרב חייב ללמדו, והם נשארים אצלו בלבד. באה מצות 'הענקה' ומורה לרב: נוסף על חובתך הבסיסית, עליך להעניק לתלמיד בצאתו ממך 'הענקה'.

שבבחינת 'צדקה' – עליך לעמול ולהתאמץ עד שהתלמיד יקבל גם את עומק שכלך שלך. אם רק הדברים קיימים אצלך, עליך לדאוג שסוף סוף יגיעו גם לתלמיד.

לא רק התחלה

כן הוא גם במערכת היחסים עם יהודים הנחשבים 'קטנים' ו'תלמידים' בעניני יהדות וקיום מצוות. מקובל לחשוב, שכאשר באים להשפיע על מי שרק 'מתחיל' – די ללמדו את המושגים והמצוות שמתאימים לערכו ברגע זה, ולא את כל עומק היהדות.

באה מצוות 'הענקה' ורומזת: הואיל והלה למד ממך – ולו מעט – כבר נחשב הוא תלמידך, וחלה עליך גם חובת 'הענקה' – עליך ללמדו הרבה יותר תורה, ביגיעה וביסודיות, עד שיגיע לדרגה שלך בידיעת היהדות ובהידור במצוות.

מידה כנגד מידה

ידוע שמידתו של הקב"ה היא "מידה כנגד מידה". כשאנו מקפידים לקיים את ענין ה'הענקה' בבחינת 'צדקה', יותר מהחובה הבסיסית, נוהג עמנו גם הקב"ה בדרך זו.

אנו העבדים והקב"ה הוא האדון. ששת אלפי השנים של הבריאה הם בבחינת שש שנות העבדות, ואחר כך באה תקופת הגאולה והחירות, בגאולה השלימה. כשאנו מקפידים לתת 'הענקה', גם הקב"ה נוהג עמנו כך, ובבוא הגאולה הוא נותן לנו הרבה מעבר למה שראוי לנו – 'הענקה' מכל אוצרותיו העצמותיים העצומים והאין סופיים.

(מתוך הספר 'שולחן שבת',

על פי 'ליקוטי שיחות' כרך יט)

חסידות על הפרשה ראה

ביטול מוחלט אליו יתברך בנים אתם לה' אלקיכם (יד,א)

אנו רואים שהרגל בטלה לגמרי אל הראש, ולא יעלה על הדעת ש'תתנגד' להוראות הראש, וזאת מכיון שהראש והרגל הם בעצם דבר אחד. והוא הדין לקב"ה וישראל, שנמשלו לאב ובן, והרי "ברא כרעא דאבוה" (הבן הוא כירך האב) – נשמות ישראל הן דבר אחד כביכול עם הקב"ה, ולכן ביכולתן להגיע לביטול מוחלט אליו יתברך.

(סדור עם דא"ח עמ' קסג)

"אחרי ה' אלקיכם תלכו ואותו תיראו ואת מצוותיו תשמורו ובקולו תשמעו ואותו תעבדו ובו תדבקון" (יג,ה)

"אחרי ה' אלקיכם" – היינו ההתבוננות בביטול העולמות, שאינם אלא בחינת 'אחוריים' בלבד, מאחר שנתהוו מזיו והארה, שהוא כאין ואפס לגבי מהותו ועצמותו יתברך.

"תלכו" – התבוננות זו מביאה לאהבת ה', 'הליכה' ורצוא לאלוקות.

"ואותו תיראו" – ההתבוננות בהפלאות מהותו ועצמותו יתברך, שמביאה ליראה.

"ואת מצוותיו תשמורו" – קיום המצוות.

"ובקולו תשמעו" – לימוד התורה ('קול', שמורה על ירידה והמשכה, רומז לירידת התורה לעולם-הזה).

"ואותו תעבדו" – בשינוי הטבע והרגילות, שכן רק מי שעושה יותר מהרגלו נקרא "עובד אלוקים" (חגיגה ט).

"ובו תדבקון" – במחשבה, דיבור ומעשה. לכך נאמר ציווי זה בלשון רבים, כי הוא מתייחס לשלוש בחינות אלה. ונאמר "תדבקון", שכן גם העשייה הגשמית צריכה להיות קודש לה', והדבר נרמז ברגל הארוכה של נ' סופית.

(לקוטי תורה פרשתנו יט,ב)

בנים אתם לה' אלקיכם (יד,א)

אנו רואים שהרגל בטלה לגמרי אל הראש, ולא יעלה על הדעת ש'תתנגד' להוראות הראש, וזאת מכיון שהראש והרגל הם בעצם דבר אחד. הוא הדין לקב"ה וישראל, שנמשלו לאב ובן, והרי "ברא כרעא דאבוה" (עירובין ע): נשמות ישראל הן דבר אחד כביכול עם הקב"ה, ולכן ביכולתן להגיע לביטול מוחלט אליו יתברך.

(סידור עם דא"ח עמ' קסג)

שידור חי בימי חמישי ב21:30
בערב www.tanyaor.com

סדר התנ"ך

עזרה ראשונה לנפשו

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

YouTube f

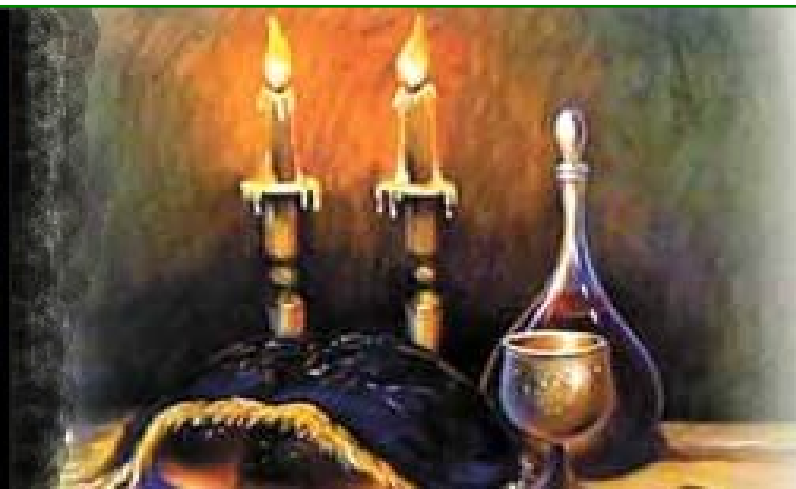
שבת שלום!!!

כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
ליקוט, רעיונות ועימוד: חי דמארי
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	כניסת השבת	עיר (שעון קיץ)
19:42	18:30	י-ם
19:45	18:46	ת"א
19:45	18:38	חיפה
19:44	18:48	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, ליזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון